

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 370/2018
27.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ из ..., чији је пуномоћник ББ, дипломирани правник, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2135/17 од 20.09.2017. године, у седници одржаној 27.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2135/17 од 20.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 330/16 од 01.06.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 482 од 05.03.2014. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 04.04.2005. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и да му плати трошкове поступка са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе НБС увећане за 8 процентних поена и то од доношења првостепене пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 3.796,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2135/17 од 20.09.2017. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због свих законских разлога.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог обављао послове ... ВВ, непосредни руководиоца тужиоца, 02.10.2013. године поднео је против тужиоца три пријаве о кршењу радне дисциплине – одласка са посла пре истека радног времена 21.09, 22.09. и 26.09.2013. године. Актом бр. ... од 07.10.2013. године тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду због непоштовања радне дисциплине из члана 70. став 1. алинеја 1. Правилника о раду туженог уз обавештење да ће тужени тужиоцу отказати уговор о раду без поновног упозорења, ако тужилац у року од годину дана од дана пријема упозорења, поново учини исту или сличну повреду радне дисциплине. Због повреде радне дисциплине из члана 70. став 1. алинеја 1. и 3. Правилника о раду туженог, учињене у периоду од 14.12.2013. године до 20.02.2014. године, против тужиоца је поднето седам пријава, све због напуштања радног места пре истека радног времена. Спорним решењем туженог од 05.03.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду, због повреде радне дисциплине из члана 70. став 1. алинеја 1. и 3. Правилника о раду од 28.04.2005. године, јер је 14. и 15.12.2013. године и 01.01, 02.01, 19.01, 10.02. и 13.02.2014. године напустио радно место, без одобрења, пре истека радног времена.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05, 54/09 и 32/13) у вези са чланом 70. став 1. алинеја 1. и 3. Правилника о раду туженог, када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 70. став 1. Правилника о раду туженог од 28.04.2005. године прописано је да се под непоштовањем радне дисциплине сматра закашњавање на посао или одлазак са посла пре истека радног времена више од два пута месечно (алинеја 1) и напуштање послова на које је запослени распоређен у току радног времена без одобрења више од три пута у току два месеца узастопно (алинеја 3).

За постојање наведеног отказног разлога, поред утврђених радњи повреде радне дисциплине и кривице запосленог, потребно је да послодавац спроведе законит поступак отказивања у смислу члана 180. став 1. Закона о раду, којим је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1)-6) овог закона запосленог писменим путем

упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док је ставом 3. члана 180. прописано да ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, послодавац може у упозорењу да запосленог обавести да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења.

У конкретном случају тужени је на основу члана 180. став 3. Закона о раду донео упозорење од 07.10.2013. године у коме су наведена три дана у септембру 2013. године, када је тужилац без одобрења напустио посао пре истека радног времена, за коју повреду радне дисциплине је тужени нашао да није довољан разлог за отказивање уговора о раду, па је истим актом обавестио тужиоца да ће му се отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења. Правно дејство упозорења из члана 180. став 3. Закона о раду је у томе да се запосленом само стави до знања да ће му се за поновљену исту или сличну повреду радне обавезе или поновљено исто или слично непоштовање радне дисциплине отказати уговор о раду, што значи да послодавац не може отказати уговор о раду због радње запосленог која је садржана у упозорењу, већ само због нових радњи или понашања запосленог (које у моменту доношења упозорења и не постоје). У овом случају те поновљене радње повреде радне дисциплине су радње тужиоца од 14.12, 15.12.2013. године, 01.01, 02.01, 19.01, 10.02. и 13.02.2014. године, када је тужилац напустио радно место, без дозволе непосредног руководиоца, пре истека радног времена. Како је тужилац учинио исту повреду радне дисциплине, више пута у два узастопна месеца, настао је основ за доношење спорног решења од 05.03.2014. године којим је тужени тужиоцу отказао уговор о раду, без поновног упозорења, на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду у вези са чланом 70. став 1. алинеја 1. и 3. Правилника о раду туженог.

Ревизијским наводима се указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право из члана 185. Закона о раду, јер упозорење од 07.10.2013. године није достављено тужиоцу, а осим тога, судови нису утврдили да је тужилац учинио радње које су му стављене на терет. Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим. Наиме, упозорење од 07.10.2013. године садржи белешку да је тужилац одбио пријем 08.10.2013. године, па је тог дана сачињена посебна службена белешка (да је тужилац одбио пријем) коју су потписали ББ, руководиоца службе ..., ГГ, референт за ... и ВВ, пословођа на ..., после чега је упозорење тужиоцу послато препорученом пошиљком на кућну адресу, а како је пријем те пошиљке потписала супруга тужиоца, а не тужилац, тужени је сачинио нову службену белешку 29.10.2013. године са истим потписницима, па је упозорење стављено на огласну таблу 29.10.2013. године, чиме је, по оцени ревизијског суда, правилно примењен члан 185. Закона о раду којим је прописано достављање акта о отказу уговора о раду. Осим тога, испитујући истинитост чињеничног описа спорног решења од 05.03.2014. године, првостепени суд је на основу изведених доказа утврдио да је тужилац учинио радње које су му стављене на терет.

Имајући у виду наведено, правилно су нижестепени судови закључили да постоје противправне радње тужиоца којима је образован отказни разлог из члана 179. тачка 3. Закона о раду, због чега је спорно решење законито.

Како је тужиоцу законито престао радни однос, тужени није у обавези да га врати на рад, јер нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић